

[From.]

svarer til et moderne værn mod overraskelsesangreb. Det er en styrke, der vil kunne mobiliseres i løbet af få timer, og som kan betyde et pusterum for den egentlige felthær og en værdifuld støtte for hjemmевæret. Hvor vidt er vi med opstillingen af disse lokale forsvarsbataljoner? Hvor længe vil det vare, inden loven kan gennemføres også på dette område?

Med hensyn til søværnet skal jeg indskrænke mig til at spørge, hvor mange der er indgået af de forudsatte 61 operative enheder, der er forudsat i forliget. Jeg har en fornemmelse af, at det på dette område er i nogenlunde faste rammer.

Den 22. januar 1961 er der også modtaget en vurdering af den nye forsvarsordning for flyvevåbnets vedkommende, signeret K. Ramberg, og det er vel nok den, der bringer den hårdeste kritik af nyordningen. Som før sagt finder jeg denne kritik berettiget, og jeg vil gerne føje til, at den ikke alene rammer forsvarsministeren, men i lige så høj grad det udvalg, der dengang havde ansvaret for forliget, og det folketing, der senere vedtog loven. General Ramberg giver i sin redegørelse en skildring af flyvevåbnets opgaver under et overfald på Danmark, og jeg må give generalen ret i følgende betragtninger:

„Det tilfalder flyvevåbnet alene ved en første forsvarsindsats at tage brodden af truslen om luftinvasion. Flyvevåbnets forsvarsevne vil mere end noget andet indgå i modstanderens overvejelser om tilrådeligheden i overhovedet at risikere en luftbåren invasion. Det er i overensstemmelse med alle moderne krigserfaringer en militær grundregel, at en luftbåren invasion, der er et yderst sårbart foretagende, kræver i realiteten ubestridt luftfærdighed som forudsætning.“

På denne baggrund er det meget beklageligt, at vi må konstatere en så afgørende mangel på jagerbombefly. Vi ved, at driftsudgifterne til et sådant fly alt iberegnet andrager godt 11 mill. kr. om året, og bare

yderligere 10 fly af denne type kunne jo ikke særlig påvirke et budget på 1 070 mill. kr. som det, vi har i forvejen. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede forsvarsminister, om vi kan blive enige om at afhjælpe denne mangel.

Jeg vil imidlertid også gerne vende tilbage til mit spørgsmål af 25. oktober 1961 angående luftforsvaret af Jylland-Fyn. Mit spørgsmål havde som baggrund oberst T. P. Ejby Nielsens offentlige kritik af forholdet, og forsvarsministeren måtte dengang erkende, at dette virkelig var ringere end før krigen, men trøstede os med, at vi har flere og bedre fly end dengang. Oberstens kritik blev derfor stående, og han fastholder den senere i et interview i Jyllands-Posten den 17. december 1961. Obersten erkender heri, at det er rigtigt, at vi har flere og bedre fly end dengang, men hævder, at disse ikke kan løse opgaverne med hensyn til forsvaret mod fly i lav højde, og at luftværnsartilleri under alle omstændigheder vil være meget billigere både i anskaffelse og i drift. Dette må forekomme indlysende. Obersten siger direkte ifølge referat:

„Grundfejlen er den, at man for 2 år tilbage levede sig ind i den tro, at raketterne ville gøre artilleriet overflødigt og yderligere ville trænge ind på flyvernes område. Derfor har man ladet luftværnsartilleriet stagnere, ja, man har ladet det forfalde. Og nu viser det sig, at vi står temmelig alene på kontinentet med opfattelsen af luftværnsartilleriets overflødighed. Andre steder både vedligeholder og fornyr man dette skyts.“

Jeg synes, at oberstens bemærkninger må gøre et vist indtryk på os alle, og jeg synes, vi må erkende, at den vurdering, han anlægger angående problemet raketter og luftværnsartilleri, forekommer rigtig, især hvis der er tale om raketter uden A-ladning. Jeg spørger derfor igen: kan vi blive enige om at få dette rettet?

Endelig er der problemet rationalisering inden for forsvarets forskellige grene. Jeg